

1) Τὸ μῆλον τῆς βροντομηλεᾶς, ὁ ἰδ., Θεσσ. (Πήλ.) Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Κέρκ. Κύθηρ. Λήμν. Πελοπν. (Πύργ.): Ἡ λ. μόνον ἐν τῷ αἰνίγμ.:

Εἶχα μιὰ μηλεᾶ κ' εἶχε μῆλα, βροντόμηλα,
τὴν ἡμέρα τὰ 'κανε καὶ τὴ νύχτα τὰ 'βρισκε
(ὁ οὐρανὸς μὲ τὰ ἄστρα) Κάτω Παναγ. 2) Εἰρων.
πορδὴ, βδέσμα Θράκ. (Σηλυβρ.)

βροντόνερο τό, ἀμάρτ. βροτόνερο Κέρκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βροντῇ καὶ νερό.

Βροχὴ μετὰ βροντῶν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ζάκ.

βρόντος ὁ, κοιν. καὶ Καπ. Πόντ. (Οἶν.) βρόδος
πολλαχ. βρόντους βόρ. ἰδιώμ. βροῦντος Κύπρ. φροῦν-
τος Κύπρ. βρόντε Τσακων. βρόντος τό, Σκῦρ. Χίος.
βρόδος Ἀνδρ. βρόδους Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ.
(Μαρών.) Ἰμβρ. βρόντα ἦ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. βροντῶ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. βοτα-
νίζω - βότανος, θερίζω - θέρος, τρυγῶ - τρύγος κττ.

Α) Κυριολ. 1) Βροντῇ 1, ὁ ἰδ., πολλαχ.: Ἀκούε-
ται τὸ βρόδος Ἀνδρ. Φουβοῦμι τοῦ βρόδους Ἰμβρ. Μὴ τοῦ
βρόδους χάνουντι τὰ χέλυα ἀπ' τοῦ ταλιάν' (Ιχθυοτροφεῖον)
Θράκ. (Μαρών.) Ἐδιδωξεν τὸ σκάθαρο, τὸν πόντικα καὶ τὴν
κακὴν ἀκρίδα, τὰ ἔστειλε 'ς τὸ βρόντο καὶ 'ς τὸν πόντο
καὶ 'ς τὸν ἔρημο τὸν κόσμον (ἐπφδ.) Πελοπν. (Μανιάκ.)

2) Μέγας κρότος ἢ θόρυβος κοιν. καὶ Καπ. Πόντ.
(Οἶν.): Βρόντος τοῦ κανονοῦ - τοῦ τουφεκιοῦ - τοῦ σπι-
τιοῦ ποῦ πέφτει κττ. Ὁ βρόντος, τῶν κουδουνιῶν ὁ λάλος
Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,236 Ἀκ'σαν τὴ βρόντα ἀπ' τ' ἄ-
λογο (ἐκ παραμυθ.) Ἡπ. || Φρ. Ὁ βρόντο (ἐπὶ ματαίῳ,
οἶον μιλάει - πάει - ρίχνει 'ς τὸ βρόντο. Ἡ φρ. ἀπὸ τῆς
γλώσσης τῶν παλαιότερων πολεμιστῶν, οἵτινες πολλάκις
ἐπυροβόλουν 'ς τὸ βρόντο, ἥτοι κατὰ προσέγγισιν πρὸς τὸ
μέρος, ὅθεν ἤκούετο ἡ ἐκπυρσοκρότησις τοῦ ἐχθρικοῦ
ὄπλου. Πβ. καὶ φρ. ρίχνω 'ς τὴ φωτιά. Διὰ τὴν σημ. ἰδ.
ΓΒλαχογιάνν. ἐν Προπυλ. 1,107) κοιν. Θὰ πῶ κρασί ποῦ
θὰ πάη 'ς τοῦ βρόντου (θὰ πῶ πολὺ κρασί καὶ θὰ ξεφαν-
τώσω) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πῆγαν ὅλα τοῦ βρόντου Λεξ. Βλαστ.
509. || Παροιμ. Κούφιος πλάτανος, βρόδος μεγάλος (ἐπὶ
κούφων ἀνθρώπων, οἵτινες προκαλοῦν θόρυβον περὶ τοῦ
ἀτόμου των) Θράκ. (Σκοπ.) Τὰ κούφια βαρέλεια κἀν'να
βρόδο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) αὐτόθ. Βρόντους πουλὺς
κ' ἡ μύξα τρεῖς παράδεις (πολὺς θόρυβος διὰ τὸ τίποτε)
Μακεδ. || Γνωμ. Ὁποῖος δὲ θέλει βρόδους 'ς τὸ χαρκιδεῖο
δὲ δάει Κρήτ. || Ποίημ.

Χωρὶς νὰ λαχταριάζεται 'ς τὸ βρόντο τοῦ πολέμου
καὶ νὰ τοῦ κόβῃ τὴ λαλιὰ τοῦ Χάρου ἡ τρομάρα
ΣΠερραιάδ. Σκλάβ. 19. β) Ἡ πορδὴ Πελοπν. (Γορ-
τυν.): Γνωμ. Γέρον βρόντο μὴν ἀκούς, λόγο ν' ἀκούς.
Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἀριστοφ. Νεφέλ. 394 «ταῦτ' ἄρα καὶ
τῷ ὀνόματ' ἀλλήλοιν βροντῇ καὶ πορδὴ ὁμοίῳ». γ) Οἰοσθήποτε
θόρυβος ἢ ψόφος πολλαχ.: Γρατσ'νάει ἡ
γάττα, γε' αὐτὸ ἀγκούς βρόντου Στερελλ. (Αἰτωλ.) 3) Συ-
νεχδ. εἶδος παιδικοῦ ἀθύρματος, μικρὰ πλάξ ἢ κομβίον
ἢ τεμάχιον φελλοῦ διαπεπερασμένον διὰ συνεστραμμένου
νήματος καὶ στρεφομένου περὶ ἑαυτό, ὅταν ὁ παῖς σύρῃ
τὸ νῆμα Κύπρ. Συνών. βροντᾶρα 3, βροῦζα.

Β) Μεταφ. 1) Πληγὴ, κτύπημα σύννηθ.: Τοῦ 'δωκε
ἓνα γερό βρόντο σύννηθ. || Φρ. Ἀπὸ κλότσο σὲ βρόντο (ἐπὶ
τοῦ ὑφισταμένου διαρκῆ κακομεταχείρισιν, οἶον: τὴν εἶχε
'ς τὸ στομάχι ἀπὸ μικρῇ καὶ τὴν πηγαινε ἀπὸ κλότσο σὲ
βρόντο Γ'Ξενοπουλ. Τὸ Ζακυθ. Μαντήλ. 105) πολλαχ. β)
Ἡθικὸν κτύπημα, ἐγκατάλειψις Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τώρα

π' γι'καν τρανὰ τὰ πιδιά τ' τῶδουκαν ἓνα βρόντο κὶ πάν
'ς τὴ δ'λειά τ'ς. 2) Ἀπότομος, βιαία πτώσις μετὰ κρότου
πολλαχ.: Ἐφαγα ἓνα βρόντο ποῦ τσακίστηκα Λεξ. Δημητρ.

3) Ἐπίπληξις πολλαχ.: Τῶδουκι ἓνα βρόντον οὐ δάσκα-
λους αὐτ'νοῦ τοῦ πιδιοῦ (τὸ ἐπέπληξε αὐστηρά) Στερελλ.
(Αἰτωλ.). Τοῦ χρειάζεται ἓνας βρόντος γὰ νὰ μὴν τὸ ξα-
νακάμῃ Λεξ. Δημητρ. 4) Κατάπληξις, φόβος Ρόδ. 5)
Φήμη Κέρκ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Λένη πῶς σκουτῶθ'κε
'ς τὸν πόλιμον, ἀλλὰ βρόντους ἦταν Αἰτωλ. Ἡ λ. καὶ
ὡς παρων. Βρόντος Εὔβ. (Χαλκ.) Βρόδος Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγιάννης τοῦ Βρόν-
του Εὔβ. (Πηγαδάκ.)

βροντοταραχὴ ἡ, ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. Χρόν. 40.

Ἐκ τῶν οὐσ. βροντῇ καὶ ταραχῇ.

Ἡ βροντώδης ταραχὴ: Ἀρπαξε τὸ ντουφέκι, ἔρριχνε
καὶ μιλοῦσε κάποτε τοῦ Γζάννου μέσ' 'ς τὴ βροντοταραχῇ.

βροντότριχα ἡ, Εὔβ. (Ὁξύλιθ. κ. ἀ.) Ἡπ. Μακεδ.
(Βέρ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Φεν.) Χίος — ΚΠαπαγιάνν.
Παραμύθ. 66—Λεξ. Αἰν. Δημητρ. βροτότριχα Κεφαλλ.
Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βασαρ. Μάν.)
Σέριφ. βροντότριχα Εὔβ. (Ἀκρ. Ψαχν.) Ἡπ. Στερελλ.
(Λεπεν.) βροντότριχα Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ.) βροντό-
τριχα Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βροντῇ καὶ τρίχα. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ.
Ὁρολογ. Δημῶδ. 1 (1941) 16 κέξ. Ὁ τύπος βροντότριχα
ἀνομοιωτικῶς.

1) Σκώληκες τῆς τάξεως τῶν ἐλμίνθων γεννώμενοι
κατὰ λαϊκὴν παράδοσιν ἐκ τῶν ὑδάτων ἀπὸ βροντῆς, πα-
ράσιτα προξενοῦντα τὴν νόσον ἐλμινθίασιν, συνών. λε-
βίθα, ἰδίως α) Ἀσκαρίς ἡ σκωληκοειδὴς (ascaris
lumbricoides) τοῦ γένους τῶν νηματωδῶν ἐλμίνθων, πα-
ράσιτον τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος ἐνθ' ἄν. β) Δίστομον
τὸ ἡπατικὸν (distomum hepaticum) τῶν πλατυελμίνθων,
παράσιτον τοῦ ἡπατος παράγον θανατηφόρον νόσον τῶν
χορτοφάγων ζώων ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀβδέλλα 2 β,
ἀβδέλλιασμα 2. γ) Ὁξύουρος ὁ σκωληκόμορφος (oxy-
urus vermicularis) τῶν νηματωδῶν ἐλμίνθων παράγον
ἐντερικὴν νόσον τῶν παιδῶν ἐνθ' ἄν. δ) Ταινία ἡ μονή-
ρης (taenia solium) τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος ἐνθ' ἄν. 2)
Αἱ χονδραὶ καὶ βραχεῖαι τρίχες ἀνάμεικτοι μετὰ τοῦ λε-
πτοῦ ἐρίου τῶν προβάτων Εὔβ. (Κουρ.) κ. ἀ. [**]

βροντοτρίχι τό, ἀμάρτ. βροδοτρίχι Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βροδοτρίχι κατὰ παρασχητισμὸν πρὸς
τὸ βροντῇ. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 224.

Τὸ φυτὸν ἀδιάντον τὸ κοινὸν (adiantum capillus
Veneris) τῆς τάξεως τῶν πτεριδωδῶν (filices) ἔχον φύλλα
τριχόμορφα. Συνών. πολυτρίχι. [**]

βροντοτριχιάζω ΔΛουκοπ. Ποιμεν. Ρουμελ. 9 καὶ
61. βροδοτριχιάζω Κρήτ. βροντοτριχιάζου Στερελλ.
(Αἰτωλ.) βροντοτριχιάζου Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροντότριχα.

1) Προσβάλλομαι ἀπὸ βροντότριχα, ἐπὶ βοσκημάτων
Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Κρήτ. 2) Ἀποκτῶ ἀδρὸν τρίχωμα,
χονδράς τρίχας, ἐπὶ γεγηρακότων αἰγοπροβάτων Στερελλ.
(Αἰτωλ.)—ΔΛουκόπ. ἐνθ' ἄν.: Ἡ προβατῖνα γεράοντας
βροντοτριχιάζει ΔΛουκοπ. ἐνθ' ἄν. 61

βροντοτρίχιασμα τό, ΔΛουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ.
61—Λεξ. Βλαστ. 402.

Ἐκ τοῦ ρ. βροντοτριχιάζω.

Ἀσθένεια τῶν αἰγῶν, τὸ γῆρας.

